

[Bertel Haarder]

helt imødekommende nok over for mit forslag og over for de kritiske bemærkninger, jeg havde om finanslovgivningen.

Jeg mener ikke, man kan spise mig af med den bemærkning, at der sandelig arbejdes med et budgetoverslag, og at septemberforliget jo rummer en aftale om besparelser også i de efterfølgende år, for et af problemerne er jo netop, at den spareklump, som er aftalt, stadig hænger i luften, og ingen ved, hvor den vil falde ned. Så er det selvfølgelig godt, at der åbenbart skal forhandles om det nu allerede i foråret, men så er vi jo også meget nær ved det, som jeg ønskede, nemlig at det var det, debatten om besparelserne skulle dreje sig om nu her i stedet for disse vældige, opslidende debatter om det, der træder i kraft allerede på tirsdag.

Hvis man er glad for den offentlige sektor og alting, som det er nu, skal vi bare køre videre, som vi gør. Det er muligvis en lille medvirkende årsag til, at finansministeren ikke synes, at vi skal lave så meget om på det. For hvis man ønsker nogle ændringer i prioriteringen, finder det tiltrængt, at politikerne kan styre lidt bedre, i hvert fald i de store linjer, så må vi have lavet om på den måde, vi lovgiver om finanserne på.

Det er dette sidste, der har drevet mig herop for anden gang for ligesom at se, om ikke finansministeren kan se denne problematik, som jeg tror er meget væsentlig for næsten alle i denne sal, som føler det voldsomt utilfredsstillende i denne tid at skulle bruge så megen energi på disse kortsigtede ting, som vel ikke er nær så væsentlige som beslutningerne om, hvad der skal ske i det kommende, næstfølgende og næstfølgende finansår igen. Og læg mærke til, at mit vigtigste argument for, at vi bør ændre det, er hensynet til den offentlige sektor. Det er det, at vi bør signalere noget før til den offentlige sektor, hvis vi ønsker nogle ændringer, og det er jo ikke sket med, at man har aftalt denne spareklump i septemberforliget. Der er ikke signaleret til nogen som helst, der er bare signaleret til verden og til vælgerbefolkningen osv., men ikke til de grene af den offentlige sektor, som for lang tid siden burde være gået i gang med at forbedre de besparelser, som skal komme, for at

det kan blive nogle gode besparelser, som vi kan være bekendt.

Tove Nielsen (V):

Hr. Søgaard har et par gange i dag været på denne talerstol for at komme med nogle bemærkninger om EFG. Jeg føler nok, at vi skal have nogle flere bemærkninger ind, når det nu åbenbart bliver en EFG-debat, vi skal have en hel del af tiden i dag. Hr. Søgaard sagde her i sidste omgang, at vi kender jo alle forudsætningerne for EFG. Hvis der skulle være nogen mulighed for, at de unge skulle kunne finde et ståsted i denne nye forsøgsuddannelse, skulle man også have tid til at få indarbejdet denne nye uddannelse, og det er det, man har tilstræbt igennem den godtgørelse, der blev indført. Jeg vil give hr. Søgaard ret i, at vi kender netop forudsætningerne for forsøgsloven fra 1972. Dengang indførte man en godtgørelse, ganske vist imod venstres stemmer og også imod visse andre partiers stemmer, men denne godtgørelse blev ifølge den daværende undervisningsminister, Knud Heinesens, ord indført netop for at gøre den nye uddannelse tiltrækkende for de unge mennesker. Den daværende undervisningsminister, som jo i mellemtiden er blevet vores nuværende finansminister, sagde dengang klart og tydeligt, at denne godtgørelse skulle gælde i forsøgsperioden, og vi ved også ifølge forudsætningerne, at denne forsøgsperiode udløber pr. 1. august i år. Det er ganske simpelt disse kendsgerninger, som vi henholder os til, når vi siger, at nu er forsøgsperioden udløbet, når vi når frem til 1. august, og derfor må vi også henholde os til det, som blev lagt ind i forsøgsuddannelsen.

En anden ting er, at vi må erkende, at hvis man har et mål, der går ud på at indføre studentertiløn, så er det klart, at man ikke kan være særlig begejstret for at afskaffe en fordelagtig økonomisk støtte til en gruppe af unge, i dette tilfælde unge under EFG-uddannelsen. For har man det først på ét område, vil det meget hurtigt blive et krav på andre områder, og så bliver det ikke 68 mill. kr., vi taler om, så bliver det helt, helt andre beløb, vi kommer til at diskutere, for hvorfor i alverden skal ikke også unge, som f. eks. går i gymnasiet, have en tilsvarende løn? Det er dog unge på samme alderstrin.